

4 pagini 2 lei

Director și proprietar
CONST. I. ȘTEFĂNESCU

Redactoare-șefă:
FLORICA CIURA-ȘTEFĂNESCU
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
la Em. Ungureanu, la Tipografia
„NAȚIONALĂ”, Timișoara

Nu cetiți această gazetă cei căsătoriți cu femeii din neamul barbarilor cari ne ucid mișelește frații!

amenii și fapte

„Ecoul” își reia apariția sa — începând cu acest număr — rămânând pe linia sa îndrăznică națională, neclintită...

...niri dela individ la individ, sau la ...actriță!
Revenim la piesa lui Iosif Vanciu: „Verde cu două stele”.
Da! Ei, tertare: „domnul autor”, putea fi numai criticat! Oamenii fără barbă... sau și cu „collete” (!) dacă ați fi vroit să fiți — nu bănațeni — ci numai oameni de puțină cunoaștere a ceea ce se cheamă TEATRU!

Iosif Vanciu (Păcat că nu s'a refugiat dela Cluj cu geam în ochi să albă și el aspect de șmecher de pe Calea Victoriei din București cutremurat!) pentru că atunci n'ar mai fi fost „discutat” — decât în laude!?

...E un păcat al provincienilor să cadă 'n admirație pentru tot ce vine dela „Centru”... și să desconsidere ce este local.
In ciuda acelor cari — totuși, nu înțeleg aceste înșurubiri de rânduri, spuse cinstite, și le vor da altă interpretare — imi permit a preciza:
Iosif Vanciu este un autor dramatic de factură nouă. El poate fi pus și'n balanța farmaceutică... pentru a-l se cântări, întâi, îndrăzneala... de a nu-și omori eroul ci să și-l aducă la viața reală, renăscut și activ — depe urma concentrării!

Decl, printr'o justă apreciere a piesei: „Verde cu două stele”, putem vorbi despre o nimerită și așteptată regenerare a educației civice. Pentru ceea ce însemnează, însă, în literatura dramatică românească tendințele și factura piesei: „Verde cu două stele” ne permitem a cere, cetitorilor, un răgaz — pentru continuare — până mâine.
Iosif Vanciu ne-a dat ocazia să-l discutăm, nu numai, sub raport teatral, opera sa, dar și pentru repercusiunile sociale și românești pe cari le prezintă piesa lui.

Const. I. Ștefănescu

Miroase 'n zări pucioasă și furtună

Sunt neam de ciubărar dela Albac;
Strămoșul moșului meu, aprig Dac
S'a botezat in sânge de răzmeși
Și greu ca bolovanul munților
A asvârlit in coapsa vremilor,
Săcure cu taiuș și vrei de piatră
In nemeșimea pururea nedreaptă.

Mi-e țundra grea de amarul ce-o apasă
Dar umerii icnesc și nu se lasă...
Miroase 'n zări pucioasă și furtună
Și cerul astăzi nu-i a vreme bună!
Măcelul dela Trăsnea, Ip, Sătmar
Aprins-a și sub unghii clăi de jar...

Si parcă-mi vine așa să calc porunci și legi
Și să pornesc in iureș cald, fără de regi,
Fără stăpâni — cum au plecat ai mei
De-atâtea ori! Pe ei, fătați, pe ei,
Cu cer și codri, ape, duși de val
Spre inima robitului Ardeal!

Să i întrebăm ce vor cu ăst pământ
De ne desgroapă morții din mormânt;
Ne răstignesc pe cruci, ne ard copii
O! nu-i mai rabde Sfântu 'ntre cei vii!
Că noi îi mai răbdăm, dar vai de ei
Când s'or urni din cale, munții grei
Nici urmă de călăi n'o să rămâie —
Ii vom strivi ca viermii, sub călcăie!

Miroase 'n zări pucioasă și furtună
Și cerul astăzi nu-i a vreme bună.

Florica Ciura-Ștefănescu

Pe firul vremii

Contrapunct teatral

Titlu Hucley-an pe coperta unei proaspete cărți românești, care-deși de scurtă respirație-cuprinde, totuși, in compacta și impecabila tipăritură a colecției „Un versului literar”, suficiente expuneri quasi-dogmatice a cătorva din problemele teatrului de azi. Autorul, încă foarte tânăr, d-l Ion I. Cantacuzino, dovedește o frumoasă cultură de specialitate, dar, mai presus de ori-ce, o mare dragoste pentru teatru, nobilă pasiune, pe care — după propria-i mărturisire — s'ar simți fericit s'o poată trezi și in sufletul cetitorului.

Încercarea d-sale, lipsită de pedanteria caracteristică semi-doctorilor, după ce atinge, rezumativ, părerile cunoscute ale oamenilor de teatru străini, se mărginește doar la câte-va reflexii și considerații personale extrem de modeste. Numai că s'ar fi putut prea bine lipsi de unele truisme, cari — in economia lucrării — aruncă o umbră de bagatelizare asupra celor mai frumoase pagini. Totuși, fără să prescrie rețete reformatoare, fără să formuleze ex-cathedra cine știe ce soluții mag-nifice, oferă, cu o aristocratică delicatețe, și unele sugestii revelatoare, subliniind in treacăt caracterele cari ar putea defini esența și destinul unui teatru specific românesc, sau — mai precis — stărînd asupra rostului de mâine al dramaturgiei de expresie autentică românească. Pentru atingerea acestei expresii, d-l Cantacuzino crede — in concluzie — că destinul teatrului românesc nu are nevoie de un teoretician și de un om al infăptuirilor. „Simpla lui prezentă — spune d-sa — ar fi de ajuns pentru a crea o atmosferă nouă a teatrului românesc. Atmosferă nouă de care in primul rând are nevoie pen- (Continuare in pag. II)

Obiectivul nostru

Tribună de intrasiguranță românească, „Ecoul” reapare astăzi pe vechiul făgaș ardelean, in luptă cu un singur obiectiv: unitatea națională.

Cunosc „Ecoul” dintr'o vreme când milita, cu strădanii mari, la opera de redestepare românească, punând umărul său titanice in luptă cu irendentismul maghiar al vremii și dând neostent semnalul de alarmă pentru

mobilizarea forțelor românești, in această parte mărginașă a Transilvaniei.

A fost lupta „Ecoului” o luptă cu sens, din care mișeau marile semne ale unei adevărate conștiințe naționale și nu una in care să se ciocnească vanități sau alte orgolii elemere, și mincinoase. Evident, ea a bătut de- (Continuare in pag. III-a)

Petru Sfetca

Cartea Cărașului

Inginer Virgil Birou:

„Oameni și locuri din Căraș”

Literele bănațene s'au îmbogățit cu o carte nouă și frumoasă: „Oameni și locuri din Căraș”, scrisă de d. Inginer Virgil Birou. Scrisă cu adevărat, cu talent și simțire multă.
In cele 204 pagini, câte are cartea, autorul a țesut, cu spirit și cu simț, un fermecător reportaj al Cărașului, al oamenilor și al locurilor de-acolo. Mai bine spus, descriind Cărașul, care-l „înima” Bănătuului autorul ne-a prezentat Bănatul, adevăratul Bănăt, la granița de vest a Țării — scrie d. Inginer Birou. „Așa spune geografia.

Dar cine a cutrelerat Cărașul ca mine — accentulază d-sa — stând de vorbă cu oameni și flori, cu cântece și locuri, acela va găsi situat Cărașul in inima sa. Pentru totdeauna.”

„Paisagiul bănațean” e amplu — și e descris in proporția in care formează, încântă și captivează. E descris cu dragoste, cu o dragoste mistică și cu tot atâtea venerație, cum te-ai închina la o icoană sfântă, făcătoare de minuni. Cetitorului i se oferă, l se „aduce”, ca într-un potir liturgic, „albastrul cerului de pe Valea Cărașului,

galbenul cromului dela Moldova nouă, sau vechi... și negrul cărbunelui din Anina”.

Cu toate acestea, opera dlui Birou nu e un „reportaj” simplu, care poate fi judecat și măsurat, chiar deplin fiind ca prezentare — așa cum este „Oameni și locuri din Căraș” după marginile impuse reportajului, ca derivat literar al genului epic.

Remarcăm, in această privință, spiritul critic care străbate cartea de la un capăt la altul, apoi capacitatea de a surprinde esențialul, de a simți paisagiul și acela de a dăltui realitatea. Toate sunt condițiunile, pietre de unghiu ale unui bun reportaj.

Autorul, însă, aduce, in plus, o notă originală, amplificând cadrul reportajului: acela de a

fi reușit să împletească realitatea cu fantazia, într'o formă completă și complexă, dar captivantă.

Răzior acolo unde sfârșeste descripția fidelă a oamenilor și a locurilor și unde intervine înțelesul autorului cu greu se poate fixa.

Carența ar putea fi sesizată in discuția pe care autorul o poartă cu Gheorghe Mingea (in „apitolul: „De vorbă cu Gheorghe Mingea”) asupra natalității in Bănăt. Cu toate acestea, discuția e interesantă și descoperitoare ei, deși e un element volt introdus de autor, pastonează prin originalitatea punctului de vedere, deși in contradicție cu logica și cu aspectul integral al problemei naționale.

De ce nu vor bănațenii să (Continuare in pag. 2).

Ameliorări în circulația tramvaielei

Pentru ameliorarea condițiilor de transport în comun, începând cu ziua de 11 Decembrie 1940, s'au pus în circulație următoarele vagoane în plus:

Pe linia 1, între Strand și Gara Domnița Elena, 2 remorci, cari vor circula toată ziua.

Pe linia 3, între Arena Electrică și str. Preyer: 1 vagon motor, în orele de dimineață, amiază și seara, între orele 6.45, 8.30, 11.30, 14.30, 18.30, 20.30.

Pe linia 6, circuitul P. Traian — Sf. Maria — P. Lahovari — P. Traian și înapoi (A. B.), 1 vagon motor, în orele de dimineață, amiază și seara, între

orele 6.47, 9.20, 12.07, 16.00, 18.33, 20.40.

Alte 2 remorci vor ieși din atelierul de reparații în cea de 6 săptămâni, urmând să fie puse în circulație și acestea, prin ceace se va ajunge la limita numărului de vehicule determinată de parcul existent.

Pentru a face față unei creșteri viitoare a traficului, direcțiunea IET a luat în programul său de lucrări construirea a unei unități de vagoane gemene, lucrare care se va executa în atelierul propriu, inclusiv motoarele electrice.

Se vor pune în circulație și trolleybusele

Este în lucru construirea liniei Nr. 7 cu trolleybuse între P. Drăgălina — Podul Eroilor — Gara D. Elena — Str. Napoleon — Catedrală — P. Lahovari și înapoi. Prin luarea în exploatare a acestei linii, de așteptat după sosirea vehiculelor comandate în Italia, se va descongestia sensibil Piața Lahovari și Gara D. Elena. Intervalul de timp între trolleybuse va fi de 5 minute.

Afară de cele de mai sus, este în curs de executare, în atelierele IET, amenajarea vagoanelor cu ușă comandate de la vatan, prin aer comprimat. Scopul acestor transformări este de a face posibilă introducerea

urcării înapoi și coboririi înainte, cu loc fix de încălzire, sistem care nu se poate realiza la vagoanele existente, din punct de vedere al siguranței de viață. Anume, regulamentul prevede ca ușa platformei dinainte să fie ținută închisă, pentru a exclude accidente ce se pot produce prin urcarea sau coborârea în mers.

Transformarea susamintită a vagoanelor va avea drept urmare și reducerea timpului de mers, deci intervale mai scurte între două vagoane. Astfel, și această măsură va contribui la ameliorarea transportului în comun.

La Timișoara

se mănâncă româneste numai la

Manole Ciupală

Restaurantul Gării „Domnița Elena“

Untul se va vinde numai la prețul maximal

Este cunoscută tendința unor fabricanți de unt, cari au monopolizat în ultimul timp piața Timișorilor, de a specula cu acest

N'avem destule dureri?

Sub titlul de mai sus, Foata Diecezană din Caransebeș, din 8 Decembrie 1940, scrie următoarele:

N'avem destule dureri? De ce frații ne mai produc altele, noi? Căci trimiterea unui preot greco-catolic unit la Caransebeș, spre a celebra slujba sf. Ilieșii de sf. Nicolae în biserică romano-catolică e o mare durere pentru noi. Și vremurile sunt grele, dar dureri ni s'au făcut destule. În Caransebeș, după statistica oficială a Primăriei, nu sunt decât 26, cîțîși douăzeci și șase suflete greco-catolice, nu-i putem socoti veniți ca să ne cauzeze dureri. Deși, la o școală un elev ortodox spunea că n'a fost primit în școala unitilor, deschisă pentru ei în Ungaria. Deel când ei ne bruschează, noi să-i primim cu brațe deschise? Să ne muște ca vipera, la sân? Să nu fie întinsă coarda! Să nu fie...

articol alimentar, vinzându-l mult peste prețul maximal fixat de autorități.

Față de aceste tendințe, primăria municipiului Timișoara, serviciul economic, a dat ordonanța Nr. 46629—1940, prin care face cunoscut că producătorii de unt, smântână și alte produse lactate, precum și fabricile cari se ocupă cu fabricarea și punerea în vânzare a untului, nu au voie să adauge la prețul de cost decât un beneficiu de 10 la sută, neputând depăși acest beneficiu legal nici chiar fără fixare de preț maximal la aceste produse.

Ceasuri brățară ptr. copii precum și de buzunar și brățare pt. doamne „marcă renumită“, asortiment bogat și estin la

HARTMANN
bljuțier
ARAD, Palatul Minorților

Cețiți „ECOUL“

Lichelele cuvântului scris

Licheaua este un produs social și mai cu seamă politic. De la Dinu Păturică, odiosul coategrele care mănâncă averea stăpânului și-l lasă muritor de foame, tagma lichelelor s'a înmulțit puzderle și a parcurs o linie ascendentă, ajungând la așa zisul „om politic“ mâncătorul a-vuții țării, care agonisește multe milioane într-o scurta și succulentă guvernare. Pe lângă aceste lichele mari, atotputernice și purtătoare de „idei“ și de „reforme“ în politica de ieri, mișunau lichelețele mărunte cu spinarea de cauciuc și cu buzele țugulate pentru sărutatul mamei, sau altor organe mai superioare, ale simandicoaselor lichele mai stăpâne pe bugetul țării.

Aceste lichele mărunte s'au balăcit, în trecut, într-o cloacă morală botezată de ele „revizuire de conștiință“. Își revizuiu oamenii const. din când, în când periodic, și totdeauna cu folos material! Doar un om politic de ieri a spus sentință și lapidară că „numai boule consecvent“. Și ei nu vroiau să fie bou, vroiau să fie numai lichele! Și reușeau! Cum simțeau că o să vină o schimbare de regim, adică mai precis: cum bănuiau că guvernul e pe dric, îi cuprindea subit febra „revizuirii de conștiință!“ Și după o scurtă și rapidă cer-

cetare constatau, — cu surprindere — că a le lor „principii și convingeri“ sunt aceleași ca ale partidului care vine la conducere.

Scârboase erau aceste lichele! Puturoasă era purtarea lor! Și ot avitoare a fost pentru morala publică viza lor! Dar, mai scârboasă, mai puturoasă și mai c-trăvitoare este licheaua cuvântului scris. Gazetarul este — sau trebuie să fie, — exponentul și purtătorul de cuvânt al opiniei publice. Vorbim de gazetarul care n'a fost înscris în vechile partide de pur și simplu profesionist al sensului. A putut avea convingeri greșite, după părerea unora. A putut milita pentru idei perimate. Dar sincer, convins și fără arginți luați dela adversari, dela stăpâni sau dela străini.

Licheaua cuvântului scris procedează altfel: la bani, laudă, adulează, leșină de admirație, pupă ce poate într'un cuvânt, câtă vreme ești la putere, la conducere, al bani și-l îndoaple. Când ai căzut, licheaua cuvânt-

tului scris își „revizuește știința“ și constată că eri, îți pupa mâna, eral tâlhar, dator de neam și lipsit de știință. Iar el, licheaua, a răcurat ca cristalul în cât p da directive și face morală! Pe întinsul țării, — cu surprindere, — că se acum. și ultima oară, (ca se bim în term-ni gazetarești sumă de lichele a cuvânt scris. Cea ce dovedește chelele mai sunt și pro Toamal acum și-au găsit „revizuiască conștiința“? To acum, când se caută caracterele? când se luptă pentru form

Să rămâne lichele!

Vladimir Nicoară

Nota redacției. — „Licheaua cuvântului scris“ este ultimul teol scis, ca și celelalte, duh și cu robustețe, de cel a fost talentatul scriitor și zetar Vladimir Nicoară. El boară acum în mormânt, scrisul lui rămâne drept de sinceritate, conștiință și

Pe firul vre

Contrapunct teatral

(Urmare din pagina I-a)

„Mărturisiri în Contamponate“ ale regretatului Mihail Zamfirescu, imperios necesitate a acelor cari vor să informeze exact asupra noilor tendințe ale teatrului românesc. O recomandăm caldă atât cetitorilor cât mai cu osebire iubitorilor cerdoși, cari înăbușindu-și verea pricinuită de o neînțelegere și cumplită desrădăcinare, pregătite cu osebire să se năvălească asupra credinței altor, în febrilă transformare al teatrelor timișorene.

Ștefan Brabon

„Contrapunctul teatral“ este scris frumos, într'un stil lapidar — energic pe alocure — de o eleganță, puțin obișnuită, care evidențiază pregnant ascendența și originalitatea autorului. Singura vină ce i s'ar putea aduce este o oarecare slabiciune, încă persistentă, pentru o anumită estetică regizorală determinată, alimentată și dezvoltată în climatul spiritual al N. R. F.-ului Parizian, estetică cu tendințe ambigene, inaderentă astăzi la noile forme de exprimare a vieții, pretinse energic de tonul pus și de sine stătător al unei lumi în devenire. În afară de această mică lacună: reminiscență, firește, a unor anumite lecturi preterate sau călătorii exclusive, cartea d-lui Cantacuzino se situează definitiv alături de încercările similare, meritului și instructive, ale d-lor Ion Marin Sadoveanu, Camil Petrescu, Haig Aterian și minunatele

Fiul lui Napoleon reînhumat la Paris

VIENA, 12 (Rador). — capela capușinilor din Viena s'a procedat, Jol dimineață, la deshumarea oaselor ducelui Reichstadt, fiul împăratului Napoleon I și al împărătesei Maria Luiza.

Osemintele vor fi duse la Paris.

Maria Luiza, mama ducelui de Reichstadt, era fiica împăratului Austriei.

După ce Napoleon I, făcând prizonier, ducele de Reichstadt a trăit la Viena până la moarte.

D. Victor Medrea

numit Secretar General al Subsecretariatului de Stat al Presei și Propagandei

Monitorul Oficial de astăzi publică următorul

DECRET

Art. I. — Pe lângă Subsecretariatul de Stat al Presei și Propagandei, se numește un al doilea Secretar General, care va avea în atribuțiunile sale: Direcția Presei, Cenzura, Agenția Rador și presa din provincie.

Art. II. — Domnul Victor Medrea se numește Secretar General al Subsecretariatului de Stat al Presei și Propagandei, de pe lângă Președinția Consiliului de Miniștri.

Dat în Bucu-estii, la 10 Decembrie 1940.

Conducătorul Statului Român

și

Președintele Consiliului de Miniștri
GENERAL ANTONESCU

Oameni și locuri din Caraș

(Urmare din pag. 1.)

facă copil!“ — iscodește autorul pe Gheorghe Mingea, reeditând discuțiile iscate în presă. „Facem noi, domnule, — replică săteanul, — dar e foarte greu până îl aduci la brazdă. Și când sunt mari ce să le dăm? Că sărăcia noastră abia ajunge pentru noi!“ Raționamentul pus în rostirea țărănilui e subred: „decât să facem copii și să rămână slugi, mai bine nu-l facem!“ Subred, fiindcă acele „slugi“, ridicându-se la număr, s'ar putea împune. așa cum s'au împus în istoria Romei, illoști. Apostrofa, pusă drept concluzie a capitoului, este, însă, perfect legitimă și caustică: „Acum, domnule, că ai vorbit atâta de mult și atâta de frumos cu noi, fil bun nu te supăra dacă te întreb și eu ceva. Fil bun, spune-mi, domnule, așa care scriu așa despre noi prin fo, câți copii au ei?“

(Va urma)

Gh. B.

„RADEX“

Birou de vămuiri, expediții transporturi internaționale

IMPORT-EXPORT

Primul birou românesc sediul în Curticea

Telefon și adresa telegrafică: „RADEX“ Cur

A murit ziaristul Vladimir Nicoară

Clienții cafenelei Palace din Timișoara au fost, Joi 12 crt., cu câteva timp înainte de ora 12, martorii unei scene impresionante, care în același timp a însemnat moartea cunoscutului ziarist Vladimir Nicoară, refugiat nu de mult dela Cluj la Timișoara. Bătănușul și apreciatul gazetar, devenit în scurt timp o figură cunoscută a Timișorului, cu pletele lui albe ca zăpada și cu o impozantă barbă albă ca de patrarh, a stat ca de obicei de vorbă, la o cafea, cu prietenii lui obișnuiți. Pe la orele 11 și jumătate, venind soția lui, d-na Nicoară, profesoară la conservatorul de stat, mutat dela Cluj la Timișoara, camaradul nostru de scris și-a luat rămas bun dela prietenii, s'a îmbrăcat și a plecat. N'a apucat însă să ese din cafenea, pentru că un atac subit de cord l-a trântit la pământ și l-a adus în nesimțire. „Salvarea”, chemată telefonic, a fost în câteva minute la fața locului, dar n'a mai transportat la spitalul de stat decât un om pe trei sferturi mort. Medicul spitalului, chemat în grabă în ajutor, l-au administrat o injecție, dar totul a fost în zadar, pentru că peste câteva minute Vladimir Nicoară a trecut pentru totdeauna pragul acestei triste vieți.

Vladimir Nicoară ...

Tăcut, discret și fin, așa cum l-am cunoscut noi, cei ce l-am îndrăgit întâi la Cluj, și am avut în ultimul timp plăcerea de a l'avea zilnic între noi, în refugiu lui actual dela Timișoara, — Vladimir Nicoară s'a retras definitiv din lumea aceasta, peste care obișnuia să arunce din când în când ertarea surâsului său blând, sau cel mult câte un sarcasm ușor, pentru multele răni pe care le va fi primit și el dela viață, dar pe cari le ascundea cu grijă privirilor profane ale celor dimprejur.

Cu Vladimir Nicoară dispărea unul dintre gazetarii de elită ai Ardealului de după război. Nu a fost ardelean de baștină, dar acclimatizat la Cluj în primii ani de după unire, odată cu pleiada de condeeri cari au dat Clujului strălucirea din vremea unora ca Lucian Blaga, Gib. I. Mihăescu, Cezar Petrescu, Ion Dragu și alții — meteori de clipă pe firmamentul intelectual al Clujului chemat la viața românească — Vladimir Nicoară n'a mai plecat, ca cei mai mulți dintre aceștia, ci s'a identificat cu locul, cu oamenii și cu aspirațiile lor.

În presa românească a Ardealului de după unire, Vladimir Nicoară și-a creat un loc al lui, cu totul aparte. Polemist și pamfletar prin vocație, lecturile lui multiple, bunul simț și onestitatea profesională, pe care n'a călcat-o niciodată în picioare, l-au ferit de a cădea în trivial și obscen, cum li s'a întâmplat celor mai mulți „pamfletari” români din ultimile două decenii. A călcat numai pe culmi, a respirat numai atmosfera pură a înălțimilor, așa cum i se cad unui intelectual, cum îi șade bine unui intelectual.

Din scrisul lui, răvășit prin toate ziarele și revistele Clujului, ademenit uneori și în coloanele bune de citit, și cu folos, articolele din „Lara Noastră”, a nemuritorului Octavian Goga, care nu concepea niciodată reeditarea unei noi serii din revista sa, trecută prin atâtea avataruri, fără colaborarea lui Vladimir Nicoară. Meșter al scrisului în stil cronicăresc, Vladimir Nicoară a satirizat în acest stil multe din patimile și din scăderile societății noastre de după război.

Toate aceste calități profesionale ale lui Vladimir Nicoară, au avut drept corolar una care l-a înălțat deasupra tuturor celorlalți camarazi ai lui un devotament pentru spiritul de breaslă dus până la abandonarea propriilor sale interese. În adunările generale ale Sindicatului Presei Române din Ardeal și Banat, al cărui membru în comitet a fost de atâtea ori, cuvântul lui Vladimir Nicoară a fost întotdeauna alături de suferințele camarazilor năpăstuiți de autorități, de politicieni, de patroni, sau chiar de Sindicat. N'a fost un coleg nedreptățit, căruia Vladimir Nicoară să nu-i fie luat apărarea cu toată ardoarea. Personal, păstrez amintirea tumultuosului Vladimir Nicoară din 1934, care aflând că am un proces în fața unei instanțe militare, s'a deplasat imediat la Timișoara, ca să pledeze în acest proces. Pe lângă verva cu care a pledat, Vladimir Nicoară aducea în fața instanței și prestigiul său de fost magistrat militar, așa încât l-a fost ușor ca, acolo unde cauza cerea acest lucru, să șarjere unele părți ale ordonanței de trimitere în judecată, smulgând instanței, împreună au alți patru prieteni avocați cari au pledat pentru mine, o achitare cu unanimitate de voturi, într'un proces care nu părea deloc ușor la începutul debaterilor.

Moartea l-a răpit dintre noi la o vârstă prea puțin înaintată pentru prisosul de viață care mai era în sufletul lui gentros și mare: la 58 de ani.

Condeeri, descoperiți-vă: pleacă dintre noi unul care a fost OM și CAMARAD desăvârșit.

GEORGE LUCA

Este 3 zile TRAGEREA LOTERIEI DE STAT

TRAGEREA LOTERIEI NAȚIONALE SE FACE CU MÂNĂ.

Publicul este invitat să ia parte la solemnitate
în sala Fundației Carol I din Piața Palatului Regal

STATUL GARANTEAZĂ PRIN
LEGE SECRETUL JOCULUI ȘI
PLATA CĂȘTIGURILOR

Obiectivul nostru

(Urmare din pag. I-a)

asurda în inimile celor mai
rau înconștiențele vremii, patimile și urle care ne măcină.

Astăzi, „Ecoul”, dacă a și ieșit cu conștiința împăcată că a făcut ceea ce trebuia, așa cum era necesar, în perspectiva marilor imperative care nu-l istoriau, iese și el din luptă rănit, ca tot ce-i românesc, mai îndărjit poate într'o luptă — care mâine deabea începe.

Conștient cu atitudinea lui de leri și stăpân pe imperativul de astăzi, „Ecoul” nu dezertează din fruntea românismului înverșunat, trăsnindu-și conștiința în spiritul vremii și al marilor noastre comandamente naționale.

Credincios vechilor lui aspirații, în fața timpurilor istorice prin care trecem, simțind profund rănilile pe care acestea i le-au făcut, într'o supremă încredare, în modesta lui sașă românească, va lua armele tăioase ale marelui bătăll. Întru câștigarea unor drepturi pe care le-a apărât și care în situația de astăzi se cer revizuite!

Ortunde, solidari pe acest obiectiv. Înainte!

Petru Sfetcu

Sindicatul Presei Române din Ardeal și Banat anunță moartea valorosului său membru activ și fost membru în comitetul de conducere

Vladimir Nicoară

întâmplată la Timișoara în ziua de Joi 12 Decembrie 1940.

Fie-i țărâna ușoară!

Grupul timișorean al Sindicatului Presei Române din Ardeal și Banat anunță trecerea la cele eterne a valorosului lui camarad

Vladimir Nicoară

ziarist refugiat din Cluj

Fie-i țărâna ușoară și memoria binecuvântată!

Redacția ziarului „Ecoul”, profund îndurerată, anunță moartea eminentului ei colaborator, bunul și blândul

Vladimir Nicoară

care, refugiat din Clujul cutropit de unguri, și-a înodat firul continuității scrisului în coloanele ziarului nostru.

Veșnică și binecuvântată să-i fie memoria.

Altă dată și acum Pentru cei ce bat la fiecare poartă

1919 și 1940

D. Iuliu Maniu și atrocitățile maghiare din 1919

Un document revelatoriu și o intervenție categorică

Convoulul Românilor expulzați din Ardeal și sumedența aceluia care au fost uciși, ca în Evul-Mediu, de Unguri, nu s'a sârșit încă. Din când în când, din Ardealul care a fost și va fi total nostru vin Românii cu același durere în suflet, de chinul pe care l-au suportat și de umilirea de a fi fost țăriți, până la granță, din temniță în temniță.

In Ardealul cutropit s'a ridicat, din nou, ca în alte vremuri, acea fiară de apocripis, care ucide și chinule lumea de acolo, numai pentru motivul că este și s'a născut românească. Fille istoriei Ardealului, cu un trecut plin numai cu sânge și de răscocale, sunt iarăși însăngerate. Dar, parcă, niciodată n'a suportat Românul schlingiurea și cruzimea cu atâta nepăsare și cu atâta supunere, ca în acest an al catastrofei noastre naționale.

In alte vremuri, în cele ale trecutului, Românul s'a ridicat de câte ori a fost lovit — și a strigat sau a pus mâna pe se cure și coasă. Și-a strâns rândurile și într-o solidaritate înfricoșătoare, cu căpetenii viteze, a lovit în dușmanul milenar, cu același năprasnică cu care era lovit el. Așa a fost în alte vremuri, când exista o conștiință națională puternică și când Românul își merita locul sub soare, prin puterea sufletului său.

O energică intervenție a dlui Iuliu Maniu în anul 1919

In 1919, Ungurii făceau ultimele eforturi de a menține un stat fantomă, un stat de minoritate. Și în clipa când au simțit că totul este zadarnic, ucidău, cu același cruzime din totdeauna pe Români, ca să le închidă — credeau ei! — drumul spre libertatea.

D. Iuliu Maniu, pe atunci Președinte al Consiliului Dirigent, în fața crimelor maghiare, a intervenit și într'un chip foarte energic, până la a rupe orice legătură diplomatică cu guvernul Poporal al Republicii Maghiare.

Scrisoarea dlui Iuliu Maniu

„Luptători Români Ardeleni”, cartea pe care a scris-o d. Iuliu I. Mezei Cămpianu (Cluj 1940), descriind atrocitățile maghiare din 1919, reproduce în facsimil acest document important: scrisoarea-protest a dlui Iuliu Maniu, prin care marele luptător național al Ardealului nu numai că protestează ci și rupe legăturile diplomatice cu Republica Poporală Maghiară.

O reproducem, spre știință și exemplificare, drept document unic și concludent, de apărare a Românilor. Iată-o, textual:

Având în vedere că guvernul maghiar a dizolvat cu forța Gărzile Naționale Române, pe comandanții acestora l-a arestat în parte, pe funcționarii români l-a îndepărtat, deși în timpul revoluțiunii numai aceștia au fost în stare să apere viața și averea tocmai a populației maghiare și pe urmă să mențină ordinea publică, ceiace a recunoscut chiar și autoritatea maghiară;

Având în vedere că atât armata maghiară regulată, precum și trupele neregulate plătite din tezaurul maghiar și transportate cu mijloacele de comunicație de stat, despoale comunele românești, omoară populația română, o maltratază în modul cel mai neuman, prin acesta dovedindu-se nevrednică de epoca civilizației românești, în care trăim;

Luându-se în considerare, în fine, că toate acestea s'au petrecut cu deplina neglijare a notei din 20 I. 1919 a Consiliului Dirigent Român, ceiace guvernul Republicii Poporale Maghiare nu numai că a tolerat, ba în cea mai mare parte le-a comis sau le-a pus în aplicare prin organele sale proprii, atunci când teritoriile af-

lătoare sub administrarea Consiliului Dirigent Român, averea și viața nici unul ungar n'au fost supuse violării și maltrărilor;

Consiliul Dirigent Român nu se simte îndemnat să mențină legăturile cu Guvernul Republicii Poporale Maghiare și printr-o revocă pe incredințatul său, pe care l-a avut pe lângă Guvernul Republicii Poporale Maghiare.

Sibiu, la 2 Martie 1919.

Iuliu Maniu
Președintele Consiliului
Dirigent Român

CONCLUZIE

Atunci a fost așa — și până atunci. Atrocitățile maghiare împotriva Românilor nu sunt decât o continuitate istorică, o cale lungă și îngrozitoare în inima poporului român.

Cu deosebirea că, Românul a fost altfel erii și altfel e azi. Atunci protesta și pune mâna pe ghoagă să se apere. Astăzi, însă, n'a schițat nici un simplu gest de apărare. De ce? Motivele sunt multe și grele. Cronica viitoare le va lămurii și, desigur, le va infiera just.

ION COSTEA

Un îndrăzneț furt săvârșit într'un vagon de tramvai

TIMIȘOARA, 13 — Un îndrăzneț furt s'a săvârșit ieri în localitate, asupra căferistului Ioan Motișanu, din Arad.

D. Ioan Motișanu și soția sa, s'au urcat, ieri, la orele 11.30, într'un vagon de tramvai de pe linia 3-a, din stația de lângă Fabrica de chibrituri.

La invitația taxatorului, d. Ioan Motișanu, a scos, din buzunarul drept al paltonului, un portmoneu, din care a luat o bancnotă de 500 lei. Taxatorul a luat bancnota și a spus că-i va da restul mai târziu deoarece nu are măruntis suficient.

Căferistul s'a așezat, pe bancă, lângă soția sa, și-a așteptat.

Mai târziu când taxatorul a revenit și i-a dat restul la 500 lei, Ioan Motișanu a constatat că i-a dispărut portmoneul din buzunarul paltonului, în care,

în afară de câteva mii lei în bani românești, mai avusese 200 dolari, ceea ce în bani românești face parte 46 000 lei.

Căferistul a dat alarma imediat, dar totul a fost în zădar. Hoțul dispăruse.

Cazul a fost reclamat biroului judecătoresc de pe lângă chestura poliției locale.

D. Ioan Motișanu a oferit un premiu de 20.000 lei, pentru prinderea hoțului. Dsa bănuiește că făptaș pe un călător care a stat în apropierea sa și pe care mal pe urmă l-a văzut stând de vorbă cu taxatorul tramvaiului. Acesta din urmă, anume Teodor Lazăr, invitat la poliție, a declarat cu un cunoaște numele celui bănuț, dar dacă l-ar revedea, l-ar recunoaște.

Numerosi comuniști arestați în regiunea de sud-vest a Franței

TOULOUSE, 12 (Rador). — Lupta contra propagandei comuniste, care făcuse din Toulouse centrul său de acțiune în regiunea de sud-vest a Franței, continuă fără încetare, iar această operă de asanare va fi extinsă la toate departamentele vecine.

Până în prezent, s'au operat 46 arestări, dintre cari 12 persoane sunt membre ale birourilor comuniste. Ancheta continuă. Se

pervăd alte arestări. Sancțiunile vor fi exemplare.

41 indivizi au fost arestați pe cale administrativă. Prefectul departamentului, a ordonat, pe de altă parte, internarea a încă 15 comuniști militanți.

Perchezițiile făcute la domiciliile celor arestați au fost foarte fructuoase. Au fost confiscate mașini de tipărit, material de propagandă și drapelul de ale partidului comunist.

Rânduri cari întesează numai pe oamenii de inimă

Abia s'au ivit cele dintâi zile de iarnă, cu mai puțină lumină și cu călduri moderate, și cei sărmani au pornit, cu dușumul, să apeleze la mila altora, la mila celor cari au. B.t la fiecare ușă, de dimineața până seara, și la fiecare casă. Cer mănăncare, cer bani, cer orice poftă să le dai. Cer, toți, cu o insistență înduioșătoare.

De altfel, în fiecare an, lumea aceasta a săracilor — căci constituită și ei o lume aparte: cu trântori mulți și cu mulți nevoiași — au pornit așa, dela casă la casă și de-a ușă la ușă, ca și astăzi. Despre această realitate socială, existentă de când lumea și cât va dura lumea, se poate scrie și toamna, și iarna, și primăvara; și în vremuri de criză și în cele de blâșug. În cele de criză, deși cerșetorul are favoarea de a sonda un teren pregătit, când nimel nuli mai încodește de ce anume cere, totuși, de cele mai multe ori, are ghinionul să fie refuzat. E săracie, pretutindeni, și pace. Pe când în vremurile de blâșug numai dela cei cu inimă de piatră nu poate căpăta ceva.

Nu, însă, despre cerșetorii de meserie scriem noi aici și nici în favoarea lor. Tribul lor, de când s'a aflat că și-au transformat înfirmitățile și sărăcia în societate pe acțiuni, cu capitaluri masive și cu moșii, s'a compromiș. Noi scriem aici despre sărăcimea cea adevărată, despre convoulul mult, anonim și impresionat al umiliților din societate.

In toate timpurile, oamenii cari au dat, din prisosul lor, celor sărmani și neputnicioși, au fost socotiți oameni de inimă: oameni cu adevărat. Pentru motivul că și-au depășit mic-

mea și egolsmul din ei. In cretinism mai ales, dăruitorii de bine sunt puși pe o treaptă de sfințenie. Să nu se uite, că, da Evanghelle, cea mai frumoasă pildă e acela a Samariteanului milostiv. In slova ei scapără to genul lui Isus.

Insăși spiritualitatea unei societăți se poate măsura după câtă dăruitorii de bine are. Și va oarea omului o dată măsură facerii de bine.

Sărăcimea cea adevărată se spieș cu vine a fi ajutată dintr'un sublim sentiment de umanitate. Fiecare din cei ce se bucură de tihna materială în această lume trebuie să dea din puținul ce-șoară are. Iarna va fi grea și apăsătoare. Suntem unli cari ne vom putea lăfăi în blâșugul de iarnă, fără să simțim cătuși de puțin greul zăpezilor. Mulțumim pe nu vom putea fi — ne gândim pe la mulțumirea interloară — că, vreme, alături, altul, semenul nostru, va muri de foame și de frig.

Rândurile aceste vor să plezeze pentru dărnicia făcută în iarnă, în acuns, singura valabilă, singura de esență spirituală și Cea făcută cu surle și cu gălăgie e o expresie numai a mândriei deșarte și nu pornește din dorința sinceră de a face bine aproapei.

Săracilor cari bat și vor bate la ușă, oferițele atât din prisosul cât și din puținul ce-l aveți. Drumul lor e o tragedie sgușuitoare, la pecare și la înțorcere. Dar mai ales la înțorcere, când mâna li-i goală, cu sufletul isbit și crucificat de inimile de piatră ale celor cari l-au respins!

Const. Juverdeanu

INFORMAȚIUNI

Redacția și administrația ziarului nostru, pentru Arad, e în strada Cornel Popescu Nr. 26, Arad.

ORICE corespondență — pentru satisfacerea ei mai grabnică — rugăm să fie adresată redacției din Timișoara.

Administratorul general al ziarului nostru este d. Mihail R. Cristescu.

Incepând dela 1 Decembrie, d. avocat Titus Ionescu și-a deschis biroul în str. Paris Nr. 8. Et. I, Timișoara, telefon Nr. 45-95.

Pentru întreprinderile care au angajați refugiați și evacuați. Inspectoratul municipal Regiunea I, Timișoara, invită pe toate întreprinderile comerciale, industriale și financiare-bancare, de a face și a-i înainta, în termen de trei zile, câte un tablou despre toți angajații și evacuații ce au în serviciul lor. In tablouri, vor arăta: funcțiunea în care au fost angajați, salariul și alte avantagii

ce primesc, localitatea de unde vin, numărul și carnetul de refugiat precum și autoritatea care l-a eliberat și autoritatea care l-a recomandat.

Corpul netusuflețit al ziaristului Vladimir Nicoară, stins din viață Joi 12 I. c., a fost depus în după amiaza aceleiași zile în capela cimitirului din Iosefin. Inmormântarea va avea loc Sâmbătă 14 I. c., la orele 3 după amiază, din capela amintitului cimitir.

A murit ambasadorul Angliei în Statele Unite

WASHINGTON, 12 (Rador). — Încă de Miercuri, lordul Lothian anunțase că este indispus și din această cauză a trebuit să contra-mandeze vizita proiectată la Baltimore.

Importantul său discurs, ținut la radio, a fost citit de un interlocutor.

Din Londra, se confirmă oficial moartea lordului Lothian, ambasadorul Angliei în Statele Unite.

El a fost numit ambasador în August 1939. Lordul Lothian moare în vârstă de 58 ani.